

Kas yra tikrasis tyrumas?

Ar esate toks? Ar siekiate to?

Kartą jaunuolis Aristonas iš senojo Korinto miesto pylėsi karštą vandenį į puošnų molinį ąsotį. ąsotis Aristono rankose iširo, vanduo prasisunkė ir išsiliejo ant jaunuolio kojų. Apžiūrėjęs šukes, jaunuolis pamatė, kad į molį buvo įmaišyta vaško.

Kai karštas vanduo ištirpdė vašką, paaiškėjo, kad ąsotis pagamintas nekokybiškai. Aristonas įsigijo netinkamą daiktą.

Kadaise Korintas garsėjo savo moliniais indais. Bet nemaža nesažiningų prekeivių apgaudinėjo pirkėjus. Jei ąsotis įtrūkdavo, puodžius apgavikas ištirpindavo vašką ir juo užtepėdavo įtrūkimą. Po to jis uždažydavo tą vietą taip, kad nieko neįtariantis pirkėjas net nepastebėdavo, jog kažkas ne taip.

Patyrę pirkėjai išmoko pažinti apgaulę. Jie apžiūrėdavo indą prieš ryškia saulės šviesą, įtrūkimas išryškėdavo iš po dažų - indas būdavo lyg peršviestas rentgeno spinduliais.

Jūs paklausite: koks ryšys tarp įmaišyto į molį vaško ir mūsų krikščioniško gyvenimo?

Žinokite, tai, ką pasakojome, yra panašu į bet kurio krikščionio gyvenimą.

Šventajame Rašte žmonės dažnai lyginami su indais. Štai Antrajame laiške Timotiejui apaštalas Paulius rašo, kad krikščionis turi būti kaip "indas, skirtas garbei, pašventintas, tinkamas Valdovui, pasirengęs kiekvienam geram darbui" (2 Tim 2:21). Dievas save vadina puodžiumi, o mus - moliu, iš kurio jis žiedžia savo indus (Rom 9:21-23; Iz 29:16).

Slepiant įtrūkimus

Evangelijos laikais Korinto mieste buvo paplitusi apgavystė - vašku buvo slepiamas nekokybiškas darbas. Galbūt tai ir turėjo galvoje Paulius, rašydamas Korinto bažnyčiai apie Neraugintos duonos šventę: "Tad švęskime šventes ne su senu raugu, ne su blogybės ir nelabumo raugu, bet su nerauginta tyros širdies ir tiesos duona" (1 Kor 5:8).

Žodžiu "tyrumas" mes verčiame iš graikų kalbos žodį *eilikrinia*. Biblijoje šis žodis vartojamas tada, kai kalbama apie ketinimų tyrumą.

Įdomus yra šio žodžio vertimas į anglų kalbą. Tai anglų žodis *sincere*. Jis sudarytas iš dviejų lotyniškų žodžių - *sine*, kuris verčiamas "be", ir *cere*, verčiamu "vaškas". Taip angliškas žodis *sincere* paraidžiui reiškia "be vaško" (John Ciardi, *Browser's Dictionary and Native's Guide to the Unknown American Language* Harper&Row, New York, 1980, p. 360). Jeigu sąžiningas Korinto pirklys būtų kalbėjęs angliškai, jis, rodydamas savo prekę, būtų galėjęs pasakyti, kad parduodamas daiktas yra *sincere*, tai yra, kad jame nėra vaško.

Štai jūs perkate medų. Pažvelkite etiketėn. Gali būti, kad ten bus užrašyta "Grynas medus". Medus grynas, kai išvalytas, jame nebėra bičių vaško. Grynas medus - tai medus be vaško. Ir vėl, kalbėdami angliškai, tokį medų pavadintume "*sincere*". Gryname meduje neturi būti nei menkiausios vaško priemaišos.

Niekas, lyg norėdamas mums pakenkti, neįmaišo į medų vaško. Jis patenka medun visiškai natūraliai. Bet ir šiuo atveju vaškas sumažina medaus grynumą.

Vaškas statyboje

Senovėje nesąžiningi statybininkai kartais panaudodavo vašką statyboje. Todėl pastatas buvo prastesnis, o užsakovai suklaidinti.

Korinto mieste buvo daug puikių pastatų. Gyvenimas tame klestinčiame stambiame prekybos ir pramonės centre virė. Tuo metu, kai šį miestą aplankė apaštalas Paulius, visur vyko statybos.

Visuomeniniai pastatai buvo tvirtinimi ir puošiami didžiulėmis marmurinėmis kolonomis. Kai kurie akmenskaldžiai, norėdami lengvai ir greitai pasipelnyti, ėmė tiekti rinkai prastos kokybės marmurą. Užuoat sugaišę daug laiko poliruodami marmuro paviršių, kaip reikalavo šis amatas, jie pasinaudodavo vašku. Kolonas tik grubiai nušlifudavo, o po to, slėpdami trūkumus, į skilimus ir įdubimus įtrindavo vaško. Taip apdorotas marmuras atrodė lygus ir glotnus. Atrodė, kad buvo daug ir atidžiai triūsta – o už kokybišką darbą brangiai mokėdavo. Apgaulė išaiškėdavo jau pirmąją karštą dieną.

Kaip ir to laikmedžio puodžius, sąžiningas akmenskaldys apie savo gaminį angliškai galėtų pasakyti, kad jis “sincere”, kad jame nėra vaško.

Krikščionys lyginami ir su statiniu. Pirmajame laiške korintiečiams (6:19) skaitome: “Jūsų kūnas yra šventovė jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios”. Būdami krikščionys privalome ateiti pas Kristų – gyvą akmenį, žmonių atmetą, bet Dievo išrinktą, brangų” (1 Pt 2:4). Toliau apaštalas Petras mus kviečia: “Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus” (5 eil.).

Štai ko laukia iš mūsų Dievas, kol statome šį dvasinį namą: “Taigi, atmetę visokią blogybę, visokią klastą, veidmainystes, pavyduliavimus ir visokias apkalbas, lyg naujagimiai troškite dvasinio, neatmiešto pieno, kad nuo jo augtumėte išganymui” (1-2 eil.). Angliškame Vebsterio žodyne (Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary) viena iš žodžio “sincerity” reikšmių – tai “laisvė nuo veidmainavimo”. Iš krikščionio tikimasi tyro, nuoširdaus gyvenimo. Paulius meldėsi, kad “meilė vis augtų ir augtų” ir “kad būtumėte tyri ir be priekaišto Kristaus dieną, pilni teisumo vaisių...” (Fil 1:9-11).

Ko galime išmokti iš minėto palyginimo, kad taptume vis tyresni ir, aišku, labiau mylintys?

Du būdai vašką aptikti

Dar kartą apmąstykime palyginimą su moliniais indais. Ar atkreipėte dėmesį, kad jau nurodėme du būdus, kuriais galime aptikti nesąžiningą meisto darbą, kai jis panaudoja vašką? Pirmas būdas – atkreipti indą į saulės šviesą. Antras – išmėginti jį karštyje. Kaitros veikiamas vaškas ims tirpti ir pamatysime įtrūkimą.

Prieš pirkdamas molinį indą, patyręs korintietis būtinai nukreipdavo jį prieš saulės šviesą ir apžiūrėdavo, kas išryškėja iš po dažų.

Taip ir krikščionis privalo nukreipti savo gyvenimo indą į šviesos spindulius, sklindančius nuo Dievo Žodžio, ir pasitikrinti, ar neatsirado ant šio indo vaško, t.y. nešvarumų, nenuoširdumo, apgaulės. Dievą galime palyginti su saule. Apie jį 84 psalmėje sakoma: “Juk Viešpats Dievas yra ir saulė, ir skydas” (12 eil.) (plg. taip pat Iz 60:19,20). Dievas yra šviesa (1 Jn 1:5), jis yra ir šviesos šaltinis. “Kiekvienas geras davinys ir tobula dovana ateina iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo” (Jok 1:17).

Apšvietus...

Prisiminkime, ką Filipo miesto šventiesiems sakė Paulius. Jis meldėsi, kad “meilė vis augtų ir augtų pažinimu ir visokeriopu išmanymu, kad jūs mokėtumėte pasirinkti, kas vertingiau, kad būtumėte tyri ir be priekaišto Kristaus diena...” (Fil 1:9-10). Žodžiais “mokėtumėte pasirinkti” išverstas graikų kalbos žodis, kuris paprastai reiškia “tikrinti ką nors šviesoje”, “nukreipti prieš saulės spindulius, patikrinant, ar nėra priemaišų, ar daiktas grynas”. Taigi, *grynumas, priemaišų nebuvimas* - tai viena iš žodžio *tyrumas* reikšmių.

Jūs, aišku, ne kartą girdėjote sakant: “Tą žmogų aš matau kiaurai”. Gal šis posakis kilo iš to, kaip senovėje prieš saulę tikrino molinius indus, jų kokybę.

O kaip mes patys? Ar tikriname prieš Dievo Žodžio šviesą savo charakterį ir poelgius, ar ieškome savo trūkumų? Ar norime sužinoti tiesą apie save? Tai atskleis mums Dievo Žodis.

Teisybės šviesoje išryškės visos mūsų silpnybės. Kitame savo laiške Paulius sako, kad “visa, ką šviesa smerkia, tampa regima” (Ef 5:13).

Krikščionis privalo kasdien tikrinti save, savo gyvenimą ir savo elgesį prieš Dievo Žodžio šviesą. Psalmynes rašoma, kad Dievo Žodis yra “žibintas man kojoms ir šviesa mano takui” (Ps 119:105), o Patarlių knygoje pasakyta, kad Dievo “įsakymas yra žiburys ir mokymas – šviesa” (Pat 6:23). Visi esame “šviesos vaikai, dienos vaikai. Mes nepriklausome nakčiai nei tamsai” (1 Tes 5:5).

Tyrumas ir tiesa

Jau skaitėme eilutę iš Pirmojo laiško korintiečiams penktojo skyriaus, kur sakoma, kad privalome apsivalyti nuo seno raugo, nuo blogybės ir nelabumo raugo, ir įsigyti neraugintos tyros širdies ir tiesos duonos (eil. 8).

Ką tai reiškia? O gi tai, kad nors tyrumas yra labai svarbus, bet mes turime taip pat stengtis ir gyventi teisingai. Tiesa sklinda iš Šventojo Rašto. Kristus yra “kelias, tiesa ir gyvenimas” (Jn 14:6).

Milijonai žmonių yra daugiau ar mažiau tyri, bet jie nežino tiesos, nes atstūmė tikrosios tiesos šaltinį. Ir todėl jie negali gerai suvokti, kas yra tikrasis tyrumas. Tokiais neretai yra net tie žmonės, kurie iš išorės atrodo giliai tikintys.

Jeigu nebeleisime Dievo Žodžiui mus vesti ir mums vadovauti, mes taip pat apaksime, nebematysime, kas tyra, o kas ne. Vienos iš Evangelijų autorius aiškina, kad nuoširdžiausia tarnystė Dievui taps bergždžia, jei, laikydamasis neteisingų papročių, žmogus apleis Dievo įsakymą, (Mk 7:8). Dievas sako mums, kad norintys garbinti jį, “turi šlovinti jį dvasia ir tiesa” (Jn 4:24).

Karštyje...

Taigi, antrasis būdas vaškui aptikti yra išbandyti indą karštyje, kaitinant jį. Prisiminkime, kas nutiko Aristonui, ir taps aišku: tai nėra malonus būdas.

Raštas lygina Dievą su ugnimi (Įst 4:24; Apr 1:14). Visagalis dažnai padeda mums pastebėti mūsų netobulumus, vaizdžiai šnekant – išmėgindamas karščiu. Pavyzdžiui, pagal Dievo valią mus ištinkančios bėdos, negandos atlieka tokios ugnies vaidmenį. Jis leidžia, kad mūsų “nuoširdus tikėjimas, brangesnis už pragaištantį auksą” būtų “ugnimi ištiriamas”, kad taptų “pripažintas vertas pagyrimo, šlovės bei pagarbos...” (1 Pt 1:7).

Žmogaus tikrasis "aš" neretai paaiškėja iš to, kaip jis pakelia jam skirtus išmėginimus. Išbandymais karščiu ir ugnimi nustatomas žmogaus tvirtumas. Ir tai neturėtų mūsų bauginti. Dievas dažnai panaudoja išmėginimus tam, kad atskleistų mūsų silpnybes ir parodytų, ką turime savyje įveikti. "Mylimieji, neistebėkite, kad degina jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas nepaprasta, nes taip darosi jums išmėginti," – rašo apaštalas Petras. – "Verčiau džiaukitės dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai jo šlovė apsireikš, galėtumėte džiūgauti ir linksmintis" (1 Pt 4:12-13).

O Paulius perspėja mus: "Kiekvieno darbas išaiškės. Teismo diena jį iškels aikštėn, nes ji pasirodys ugnimi ir ugnis ištirs, koks kieno darbas. Kieno statybos darbas ant to pamato išliks, tas gaus užmokestį. O kieno darbas sudegs, tas praras užmokestį; jis pats išsigelbės, bet tartum per ugnį" (1 Kor 3:13-15).

Dievas kaitra ir ugnimi už nuodėmes baus ištisas tautas. "Štai!" – rašo pranašas Michėjas. – "Viešpats palieka savo buveinę, - nužengs ir eis žemės aukštumomis. Po juo kalnai sutirps ir nutekės žemyn į slėnius kaip vaškas arti ugnies, kaip vandenys, pilami ant statauš šlaito. Visa tai už Jokūbo nusikaltimą ir už Izraelio namų nuodėmes" (Mch 1:3-5).

Už nedorus mėginimus po veidmainystės, melo ir apgaulės vašku paslėpti nuodėmes bus, kaip matome, karčiai atlyginta. "Teismo nuosprendis yra toksai: atėjo šviesa į pasaulį, bet žmonės labiau mylėjo tamsą nei šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Kiekvienas nedorėlis neapkenčia šviesos ir neina į šviesą" (Jn 3:19-20). "Kas slepia savo kaltes, nesusilauks sėkmės..." (Pat 28:13).

Jei mes nebeslėpsime savo nuodėmių po vaško sluoksniu, jei mes, padedami Dievo, visokiais būdais stengsimės tą vašką nuvalyti, tai neberekės baimintis mūsų laukiančio išmėginimo ugnimi.

Šalinkime vašką

Vėl prisiminkime palyginimą su medumi. Jau sakėme, kad niekas neįmaišo į medų vaško. Jis patenka medun natūraliai – tiesiog taip bitės daro medų.

Panašiai ir žmogui. Mūsų gyvenime susikaupia daug vaško, kurį reikia šalinti. Tai įvyksta todėl, kad esame žmonės. "[Žmogaus] širdis yra už viską vylingesnė ir nepataisomai pasiligojusi. Kas gali ją perprasti?" (Jer 17:9).

Paulius teisingai suprato žmogaus prigimtį: "Kūno siekimai priešiški Dievui; jie nepaklūsta Dievo įstatymui ir net negali paklusti" (Rom 8:7).

Pradžioje skaitėme Pirmojo laiško korintiečiams penktajame skyriuje, kad "šventes" švęsti turime "su nerauginta tyros širdies ir tiesos duona" (8 eil.). Šventė, kuri čia minima, tai Neraugintos duonos šventė. Dievas liepė savo tautai ją kasmet švęsti (Kun 23:6-8; 2 Tim 3:16). Šia švente simboliškai vaizduojama tai, ko turi siekti visi krikščionys. Mes, nusisukę nuo nuodėmės, turime išmesti senąjį raugą.

Galiausiai mūsų poelgiai bus išmėginti psalmėje (84:12) aprašytos Saulės spinduliais ir ryškia dienos šviesa. Visi mūsų poelgiai bus ištirti pačioje ryškiausioje iš visų esamų šviesų (kalbama, aišku, apie Jėzų Kristų), bus atidžiai bei bešališkai patikrintas grynumas.

Pasiruoškime Viešpaties atėjimui! "...ateis Viešpats, kuris nušvies, kas tamsoje paslėpta, ir atskleis širdžių sumanymus. Tuomet kiekvienam teks pagyrimas iš Dievo" (1 Kor 4:5).

Tam atlikime visa, kad pašalintume iš mūsų poelgių nenuoširdumo ir nešvaros vašką, ir tada Dievas mus pagirs.